

Arrest

nr. 115 306 van 9 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2013 *“tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende op 18 augustus 2005 een asielaanvraag in waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam, in antwoord op de asielaanvraag van eerste verzoekende partij, op 24 augustus 2005 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Eerste verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een dringend

beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 21 februari 2006 besliste de commissaris-generaal dat een verder onderzoek van de asielaanvraag van eerste verzoekende partij nodig was.

1.4. Eerste verzoekende partij werd op 30 oktober 2006 door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld wegens diefstal.

1.5. De commissaris-generaal nam op 30 januari 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eerste verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.6. Bij arrest nr. 86 506 van 30 augustus 2012 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 22 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd eerste verzoekende partij bij aangetekende zending ter kennis gebracht.

1.8. Eerste verzoekende partij werd op 27 februari 2013 betrapt bij een winkeldiefstal en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.9. Op 3 mei 2013 diende eerste verzoekende partij, in functie van haar vader die de Belgische nationaliteit verwierf, een aanvraag in tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 juli 2013 de *“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De *“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten”*, die eerste verzoekende partij op 2 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2013 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornamen: [A.R.]

Nationaliteit: Armeens

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten: betrokkene werd op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV n°LE.12.L8.000698/2013 van de politie van zone Boortmeerbeek/Haacht/Keerbergen)

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Betrokkene had geen recht om een aanvraag gezinshereniging die werd ingediend dd 03.05.2013, betrokkene heeft op datum van 27.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13 sexes) ondertekend.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat eerste verzoekende partij eveneens op 2 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de [...] gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,

wordt aan de genaamde

[K.A.R.] + kinderen [G.T.] [...] en [G.G.] [...]

die de Armeense nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 2 okt. 2013 [...] het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, alinea 1, 12° VW van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

12° indien zij voorwerp is van een inreisverbod. Betrokkene heeft op 27.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13 sexes) betekend.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet door de Raad worden vastgesteld dat de tweede en de derde verzoekende partij, geboren op respectievelijk 30 oktober 2002 en 12 september 2005, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zelf een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot

nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat het door tweede en derde verzoekende partij in eigen naam wordt ingesteld (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Eerste verzoekende partij voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de haar op 2 september 2013 ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat in tegenstelling tot hetgeen de titel van de eerste bestreden beslissing stelt wordt verzoekster wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, bevel zo stelt de bijlage 20 dient betekend te worden met een aparte bijlage 13.

Dat verzoekster ten eerste dan ook stelt dat de motivering van de bestreden beslissing manifest tegenstrijdig is. Enerzijds stelt de titel dat zij het grondgebied niet moet verlaten en anderzijds moet zij dixit de bestreden beslissing het Rijk wel degelijk verlaten doordat diezelfde beslissing stelt dat haar een apart bevel dient te worden betekend.

Maar er is meer, de eerste bestreden beslissing stelt dat verzoekster een bevel dient te krijgen met volgende motivering:

“aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen. Wettelijke basis Art. 7 § 1 2° legaal verblijf in België verstreken.

Echter de bijlage 13 die haar betekend wordt bevat een motivering art. 7 al 1 12° Vw, namelijk omdat zij het voorwerp is geweest van een inreisverbod.

Dat derhalve niet alleen de titel van de eerste bestreden beslissing niet overeenkomt met de tweede bestreden beslissing maar ook de motivering manifest verschilt met de nochtans duidelijke geformuleerde opdracht in de eerste bestreden beslissing. Nog gekker wordt het geheel in de wetenschap dat een en dezelfde ambtenaar beide beslissing heeft opgesteld.

Concreet komt het erop neer dat verzoekster eigenlijk niet weet of zij het Rijk dient te verlaten, en indien zij het Rijk dient te verlaten waarom dit is namelijk omwille van art. 7 § 12° zonder vermelding van de juiste of omwille van art. 7 (ditmaal alinea ipv paragraaf) al 1 12°.

Door deze verregaande onjuistheden en tegenstrijdigheden kan niet anders geoordeeld worden dan dat beide beslissing in hun geheel dienen vernietigd te worden.”

4.1.2.1. De Raad stelt vast dat in de hoofding van de bijlage 20 die werd aangewend om eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen, zoals eerste verzoekende partij terecht aangeeft, “*beslissing tot weigering van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*” staat vermeld. Het gegeven dat de akte die werd aangewend om beslissingen aan een vreemdeling ter kennis te brengen een incorrecte betiteling draagt laat op zich evenwel niet toe te concluderen dat deze beslissingen op zich niet formeel zijn gemotiveerd of werden genomen met miskenning van de materiële motiveringsplicht.

Het feit dat bij de naamgeving van een beslissing op een betekenisakte een materiële vergissing werd begaan laat in casu ook niet toe te besluiten dat verwerende partij zou hebben gesteld dat eerste verzoekende partij “*het grondgebied niet moet verlaten*” en dat er sprake is van enige tegenstrijdigheid in de motivering van enige beslissing.

Daarnaast moet worden geduïd dat verwerende partij in de twee bevelen om het grondgebied te verlaten waartoe op 16 juli 2013 werd beslist duidelijk de juridische en de feitelijke grondslag heeft aangegeven die aan de basis liggen van deze beslissingen. In het eerste bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat eerste verzoekende partij haar legaal verblijf in het Rijk is verstreken. In het andere wordt geuid dat zij in België werd aangetroffen terwijl zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Deze motiveringen zijn pertinent en afdoende. Zij laten eerste verzoekende partij toe om met kennis van zaken haar rechtsmiddelen tegen deze beslissingen aan te wenden.

Eerste verzoekende partij kan nu haar twee redenen zijn meegedeeld waarom zij het land moet verlaten geenszins stellen in het ongewisse te zijn omtrent de gronden die verwerende partij ertoe brachten te oordelen dat zij het grondgebied van het Rijk dient te verlaten.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. De vaststellingen dat eerste verzoekende partij niet meer legaal in het Rijk verblijft en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod vinden ook steun in de aan de Raad voorgelegde stukken, zodat niet blijkt dat verwerende partij een beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve evenmin.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Haar betoog luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing uiteen valt in twee onderdelen. Ten eerste zou verzoekster een gevaar betekenen voor de openbare orde en ten twee zou nu net dit probleem van openbare orde maken dat het inreisverbod niet zou zijn opgeheven.

Wat betreft het gevaar voor de openbare orde.

Ten eerste voorziet het delegatiebesluit van 18 MAART 2009. (Ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) in geen enkele bevoegdheidsoverdracht aan een gemachtigd ambtenaar. Dat derhalve de genoemde ambtenaar niet bevoegd is een beslissing te nemen inzake een weigering omwille van openbare orde.

Ten tweede dient de beoordeling minstens te bevatten volgens art. 43 het volgende:

De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1 ° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Punt 2 van het eerste lid bevat duidelijk de vermelding dat er een evenredigheidstoets dient te worden uitgevoerd alsmede dat er sprake moet zijn van een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de vormen.

De motivering stelt het volgende:

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijke gedrag van betrokkene (nog steeds) een ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verder verwijst gedaagde naar rechtspraak van de RVV inzake art. 8 EVRM.

Verzoekster stelt dat verwijzing naar niet gelijkaardige zaken waarvan de relevantie niet eens wordt aangeduid niet pertinent is in de motivering van de bestreden beslissing. Dat de bovengenoemde zin niet ingaat op de aard (namelijk winkeldiefstal) zo wordt niets gesteld omtrent de afwezigheid van geweld in deze zaak, de motieven van de diefstal (namelijk het voeden van haar kinderen) en het thans afwezig zijn van deze motieven. Ook op de ernst van de feiten wordt niet ingegaan. Dat de recentheid ook niet aantoont dat er thans nog een actuele en werkelijke bedreiging bestaat. Dat bijkomend en niet het minst, gedaagde ervan uitgaat dat er zoiets bestaat als "het fundamenteel belang" van de samenleving terwijl zij conform art. 43 dient aan te duiden welke fundamenteel belang van de samenleving in het gedrang zou zijn. Uiteraard kan onmogelijk een evenredigheidstoets wordt uitgevoerd wanneer dit fundamenteel belang niet wordt aangeduid.

Dat derhalve de ganse evenredigheidstoets faalt en het argument niet kan worden aangehaald.

Wat betreft het inreisverbod

Gedaagde stelt het volgende:

Betrokkene had geen recht om een aanvraag gezinshereniging die werd ingediend dd. 03.05.2013, betrokkene heeft op datum van 27.02.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod (bijlage 13 sexies) ondertekend.

Dat verzoekster deze zin niet kan begrijpen.

In de veronderstelling dat het inreisverbod haar zou verbieden een verblijf te bekomen kan verzoekster alleen maar vaststellen dat de het inreisverbod door de afgifte van de bijlage 19ter in ieder geval is opgeheven (in ieder geval impliciet) daar zij hierdoor minstens een tijdelijk verblijf verkreeg. Immers de bestreden beslissing stelt zelf uitdrukkelijk "legaal verblijf" in België verstrekken.

Dat het inreisverbod niet meer tegenstelbaar is aan verzoekster.

Dat bovendien het volhouden van het inreisverbod een schending uitmaakt van art. 8 EVRM. Een tijdelijke verwijdering van drie jaar is disproportioneel met het belang van haar gezinsleven."

4.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing waarbij eerste verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen zodat zij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat artikel 13, § 1 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Het staat niet ter discussie dat de beslissing waarnaar eerste verzoekende partij verwijst werd genomen door een attaché die is tewerkgesteld bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat dus moet worden geconcludeerd dat deze beslissing is genomen door een hiertoe bevoegd ambtenaar.

4.2.2.3. Eerste verzoekende partij voert de schending aan van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, doch haar uiteenzetting laat niet toe te begrijpen waarom zij deze reglementaire bepaling precies geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

4.2.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient worden opgemerkt dat verwerende partij duidelijk heeft aangegeven van oordeel te zijn dat uit het gedrag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij heeft hierbij toegelicht dat eerste verzoekende partij op heterdaad betrapt werd bij een winkeldiefstal en dat uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het om een recent feit gaat blijkt dat zij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij heeft hierbij tevens vermeld dat zij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan het persoonlijke en familiale belang van eerste verzoekende partij en haar kinderen.

Eerste verzoekende partij betoogt dat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft verwezen naar een arrest van de Raad, maar dat niet blijkt dat deze verwijzing relevant of pertinent is. Aangezien verwerende partij verwees naar een arrest van de Raad om te benadrukken dat ook in de rechtspraak wordt aanvaard dat een inmenging in het gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis bestaat en indien dit nodig is om bepaalde doelstellingen – waaronder de bescherming van de openbare orde – te bereiken en zij in casu aangaf dat een verblijf van eerste verzoekende partij om redenen van openbare orde niet kan worden toegestaan is haar verwijzing wel degelijk relevant en pertinent.

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij lijkt te willen stellen, niet worden afgeleid dat verwerende partij uitvoerige toelichtingen dient te verstrekken omtrent de aard en de ernst van inbreuken die werden vastgesteld. Verwerende partij heeft duidelijk vermeld dat eerste verzoekende partij op heterdaad werd betrapt bij een winkeldiefstal hetgeen volstaat om te begrijpen dat zij geen respect heeft voor het eigendomsrecht dat, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, een hoeksteen is van het Belgische rechtsbestel. Verwerende partij heeft ook duidelijk gemotiveerd dat het fundamenteel belang dat zij als belangrijker beschouwde dan de private belangen van eerste verzoekende partij bestaat in de bescherming van de openbare orde. De stelling van eerste verzoekende partij dat het te beschermen fundamenteel belang niet is weergegeven mist derhalve feitelijke grondslag. Eerste verzoekende partij poogt nog de door haar gepleegde feiten te minimaliseren door te laten uitschijnen dat zij slechts een diefstal pleegde om haar kinderen te kunnen voeden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat eerste verzoekende partij in het verleden werd veroordeeld wegens de diefstal van schoonheidsproducten en lingerie en dat zij recent op heterdaad werd betrapt bij een diefstal in een kledingzaak. Van diefstallen om haar kinderen te voeden – los van het feit dat dit op zich, gelet op de mogelijkheid om gebruik te maken van gratis voedselbedeling, geen verantwoording vormt voor het plegen van een diefstal – is dan ook geen sprake. Eerste verzoekende partij verliest daarnaast uit het oog dat zij bij het indienen van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te kennen gaf dat zij volledig ten laste werd genomen door haar vader, wat impliceert dat zij op hem kan terugvallen voor de aankoop van goederen. Uit een politieverslag blijkt daarenboven dat eerste verzoekende partij steeds rijkelijk kon leven, zodat zij niet kan worden gevolgd in haar standpunt dat *“de ganse evenredigheidstoets faalt”*.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2.5. In zoverre eerste verzoekende partij voorts nog aangeeft niet akkoord te gaan met het standpunt van verwerende partij dat het loutere feit dat zij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indienende geen weerslag heeft op het haar eerder ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten en de hieraan gekoppelde beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dient te worden gesteld dat het hier een overtollige overweging betreft en dat een grief die gericht is tegen een dergelijke overweging niet tot de nietigverklaring van een beslissing kan leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Louter ten overvloede kan evenwel worden aangegeven dat de stelling van verwerende partij dat een persoon die onderworpen is aan een inreisverbod geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een Belg in het Rijk kan indienen niet incorrect is. Een inreisverbod impliceert, gelet op artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten gedurende een bepaald periode wordt ontzegd. Het inreisverbod verhindert derhalve eerste verzoekende partij, zolang het niet is opgeschort of opgeheven, België binnen te komen of er te verblijven. Indien zij van oordeel is dat er redenen zijn om haar tot een verblijf in België toe te laten of te machtigen, dan dient zij eerst het land te verlaten en om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te verzoeken alvorens zij een verblijfsaanvraag kan indienen. Zij kan niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat zij abstractie kan maken van het feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en zij zich, met miskennis van dit verbod, kan aanmelden bij een Belgisch gemeentebestuur om een verblijfsaanvraag in te dienen en dat wanneer dit gemeentebestuur haar bepaalde documenten aflevert hieruit kan worden afgeleid dat dit verbod impliciet werd opgeheven. Een gemeentebestuur kan immers niet overgaan tot de opheffing van een door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of zijn gemachtigde genomen beslissing.

Eerste verzoekende partij kan voorts niet dienstig de rechtsgeldigheid van het haar ter kennis gebrachte inreisverbod betwisten, nu deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en de beroepstermijn om deze beslissing aan te vechten reeds lang is verstreken.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert eerste verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet en van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Zij stelt het volgende ter onderbouwing van haar standpunt:

“Dat zowel verzoekster als haar kinderen een bevel krijgen om het grondgebied t[e] verlaten op basis van art. 7 al 1 12° van de Vreemdelingenwet.

Dat vooreerst verzoekers verwijzen naar het eerste onderdeel en stellen dat ondanks de uitdrukkelijke vermelding dat verzoekster geen bevel krijgt en ook de vermelding dat zij een bevel krijgt op basis van art. 7 § 1 12° van de Vreemdelingenwet, gedaagde een bevel aflevert op basis van art. 7 al 1 12°.

Dat evenwel de motivering voor de kinderen identiek is terwijl deze nooit eerder een inreisverbod mochten ontvangen.

Maar er is meer, art. 118 van het KB Vreemdelingen stelt dat minderjarigen nooit een bevel om het grondgebied mogen ontvangen maar een bevel tot terugbrenging dienen te ontvangen.

Dat derhalve zij foutief een bevel om het grondgebied te verlaten kregen.

Dat gezien de tegenstrijdige motieven, verschillende motieven en ook de foutieve aflevering van het bevel aan de kinderen het gepast voorkomt het geheel te vernietigen.

Dat in ieder geval art. 7 al 1 12° geschonden werd.”

4.3.2. Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet worden herhaald dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan eerste verzoekende partij op 27 februari 2013 een beslissing werd ter kennis gebracht waarbij haar een inreisverbod gedurende drie jaar wordt opgelegd. Er kan bijgevolg niet kan worden gesteld dat verwerende partij artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet schond door op 2 september 2013 te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met verwijzing naar voormelde wetsbepaling die haar verplicht een dergelijke beslissing te nemen wanneer zij vaststelt dat een vreemdeling die onderworpen is aan een inreisverbod in het land verblijft.

Het feit dat twee minderjarige kinderen werden vermeld op een bevel om het grondgebied te verlaten laat ook niet toe te besluiten dat artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden. Voormelde reglementaire bepaling bepaalt slechts dat geen bevel om het grondgebied te

verlaten mag “worden afgegeven” aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is, maar vormt geen beletsel om in een bevel om het grondgebied te verlaten dat hoofdzakelijk wordt afgegeven aan een ouder van deze minderjarige aan te geven dat de minderjarige deze ouder dient te vergezellen (RvS 29 september 2008, nr. 3391 (c)).

Er kan, gelet op voorgaande vaststellingen en het feit dat de kinderen van eerste verzoekende partij ook reeds werden vermeld op de beslissing die op 27 februari 2013 werd genomen, niet worden geconcludeerd dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij door enige onwettigheid is aangetast doordat ook haar kinderen in dit bevel worden vermeld.

Tevens moet worden toegelicht dat eerste verzoekende partij niet aantoont enig belang te hebben bij de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten die werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. De eventuele vernietiging van dit bevel doet immers geen afbreuk aan het feit dat eerste verzoekende partij en haar kinderen gevolg dienen te geven aan een ander bevel om het grondgebied te verlaten.

Het derde middel is, in de mate dat het al ontvankelijk is, ongegrond.

Eerste verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK